

ného ustanovení nemáme a postup podle § 15 tr. ř. sotva by tu byl na místě. Nebylo právě nejvhodnější svěřovati zastavení řízení před sborovými soudy předsedovi, již k zachování souměrnosti s § 227 tr. ř., který zastavení ve stadiu předcházejícím hlavnímu přelíčení svěřuje radní komoře, tedy kolegiu. Sluší dále uvážit možnost různosti názorů předsedy a členů soudního sboru, zda tu jsou podmínky zastavení trestního řízení. Předseda jistě nemůže býti donucen, aby řízení zastavil proti svému přesvědčení, má-li však většina členů senátu za to, že tu podmínky zastavení jsou, bylo by vynést zprošťující rozsudek podle § 259 č. 2 v původním znění, kterýžto předpis byl však právě zrušen. Srovnáme-li s těmito pochybnostmi praktický význam § 4, který ve vládním návrhu ani nebyl obsažen, a uvážíme-li, že praxe docházela v podstatě téhož výsledku aplikací § 227 (někdy ovšem ne zcela ve shodě se zákonem), uznáme, že § 4 mohl bez velké škody odpadnouti, neboť úleva, kterou chtěl soudům přinést, nebude značná a zdaleka nevyváží vyšší zatížení způsobené ostatními předpisy zák. č. 207/1931, zejména zrušením záznamů o rozsudku v řízení u okresních soudů.

Veřejné či tajné hlasování. O této otázce přinesla loňská »Prager jurist. Zeitschrift« zajímavou anketu. Nejde tu sice o to, aby porady a hlasování soudu děly se veřejně, nýbrž o to, aby soud — neuváděje ani jmen ani poměr hlasů — nejpozději před konečným rozhodnutím, ale, je-li to možno, už i v dřívějším období sporu oznámil stranám svůj názor o skutkovém ději, o cenění průvodů i právním posuzování věci, tak aby stranám byla dána příležitost ještě se o tom vyjádřiti. Tím by jim bylo umožněno podniknouti vše, čeho uznají po stránce skutkové nebo právní potřebu. Příspěvky zabývají se řešením této otázky de lege lata. Upozorniti dlužno, že osnova sjednoceného civ. ř. soudního touž otázku výslovně řeší v § 182, odst. 2. takto: »Sezná-li předseda, že strany, vyličující skutkový děj, vycházejí s právního hlediska, podle jeho mínění pochybeného, je povinen je upozorniti na možnost jiného právního nazírání a dáti jim návod o tom, co by se podle jeho mínění mohlo jeviti rozhodným ve směru skutkovém i důkazním.« Důvodová zpráva (str. 444) pak podotýká k tomu: »Důležitou novotu přináší § 182 v odst. 2.; chce se jím čeliti stížnostem, jež se ozývají zejména z kruhů advokátských a jež vrcholí v tom, že soudce často neupozorní strany za jednání na možnost jiného právního nazírání, než z jakého vycházejí ony, a teprve ve svém rozsudku je jiným právním názorem překvapí, čímž jim znemožní, aby již za ústního přelíčení mohly přednésti skutečnosti a průvody, s tohoto jiného právního hlediska potřebné.«

Zánik časopisu »Gerichts-Zeitung«. Známý a velmi rozšířený časopis tento přestal tímto rokem vycházeti samostatně. Bude spojen s časopisem »Juristische Blätter«. Časopis »Gerichts-Zeitung« vycházel samostatně po 82 let a ročníky jeho až do převratu najdou se i u nás v úřední knihovně každého soudu, poněvadž to byl za Rakouska jediný odbor. časopis, jež soudy byly povinny odebí-